

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : SSR Justyna Ponikowska

Protokolant : Małgorzata Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 roku w Oleśnicy

przy udziale ---

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

(...)(...)

ur. (...) w O.

syna K. i B. zd. A.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w okresie od czerwca 2013 roku do czerwca 2014 roku w (...) powiatu (...) będąc zobowiązanym z mocy ustawy oraz podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 11 października 2005 roku, sygn. akt IIIRC 413/05 do łożenia alimentów w kwocie po 400 zł. miesięcznie na rzecz małoletniej córki W. G., uporczywie uchylał się od tego obowiązku, przez co naraził córkę na niemożność zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, czym spowodował że Gminny Ośrodek Pomocy (...) w O. wypłacał na rzecz córki świadczenia z funduszu alimentacyjnego,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, że z wyłączeniem okresu września 2014 roku, stanowiącego przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępuje od wymierzenia mu opłaty.

— SSR Justyna Ponikowska —

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. do roku 2001 pozostawał w związku z E. T., ze związku tego w dniu (...) urodziła się małaletnia W. G.. Od wakacji 2004r. M. G. i E. T. rozstali się. E. T. wówczas pracowała i mieszkała z córką W. u swoich rodziców.

M. G. nie pracował i nie łożył na utrzymanie małaletniej córki, nie interesował się nią, ani też nie przyczyniał w żadnym zakresie do jej wychowania.

W dniu 11 października 2005r. Sąd Rejonowy w Oleśnicy – Wydział III Rodzinny i Nieletnich zasądził od M. G. na rzecz małaletniej W. G. rentę alimentacyjną w kwocie po 400 zł. miesięcznie poczynając od dnia 1 czerwca 2005r. do dnia 15 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności każdej z rat, płatną do rak jej matki E. W., jako ustawowej przedstawicielki małaletniej.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 11.10.2005r., sygn.. akt III

RC 413/05 – k. 12,

zeznania E. T. – k. 31 – 31v., 76

odpis skrócony aktu urodzenia W. T. – k. 32

M. G. nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego wobec córki W..

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2006r. Sąd Rejonowy w Oleśnicy III Wydział Rodzinny i Nieletnich, sygn. akt R. N. 25/06 z wniosku E. W. pozbawił uczestnika postępowania M. G. władzy rodzicielskiej nad małaletnią córką W. G. urodzoną (...) w O..

Dowód : postanowienie Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 21.02.2006r., sygn. akt

R. N. 25/06 – k. 33,

zeznania E. T. – k. 31 – 31v., 76

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 30 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 846/07 M. G. skazany został za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat próby, ponadto Sąd zobowiązał go systematycznego łożenia alimentów na rzecz małaletniej córki W. G. oraz do zarejestrowania się we właściwym miejscowo urzędzie pracy. Wyrok sądu obejmował okres niealimentacji od 1 czerwca 2005r. do czerwca 2007r.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 30.01.2008r. – k. 26-27

Kolejno, wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 5 lipca 2013r., sygn. akt II K 440/13 M. G. skazany został za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby, ponadto Sąd zobowiązał go systematycznego łożenia alimentów na rzecz małaletniej córki W. T.. Wyrok sądu obejmował okres niealimentacji od lipca 2007r. do 11 maja 2013r.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 05.07.2013r. – k. 28

M. G., pomimo wielokrotnie składanych obietnic, nie łożył na rzecz małaletniej córki. Nigdy jej nie odwiedzał, nie kupował jej żadnych prezentów, nie przekazywał żadnych środków na jej utrzymanie.

M. G. pozostaje w nowym związku, oprócz W. posiada jeszcze jedno dziecko, na które również nie realizuje zobowiązań alimentacyjnych .

M. G. nigdzie nie jest legalnie zatrudniony, nie jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy, utrzymuje się z prac dorywczych, nie jest w stanie podać u kogo pracuje i z jakim konkretnie wynagrodzeniem, wskazuje iż w utrzymaniu pomaga mu matka.

Dowód : zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych – k.

2,

wyjaśnienia oskarżonego M. G. – k. 50-51, 75

Zeznania świadka E. T. – k. 31- 31v., 76

E. T. od 07.07.2007r. pozostaje w związku małżeńskim z M. T., z którym posiada 7 letniego syna J.. W., po ślubie matki nosi nazwisko (...). Mąż E. T. pracuje jako stolarz w firmie (...) sp. z o.o. z wynagrodzeniem średnio 1.800 zł. brutto. E. T. do dnia 30 września 2014r. nie pracowała, zarejestrowana była w Powiatowym Urzędzie Pracy, jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. Od 1 października 2014r. podjęła pracę z wynagrodzeniem miesięcznym 1.300zł. Nadto, otrzymuje świadczenie alimentacyjne w kwocie 400zł. miesięcznie na córkę W. oraz zasiłek rodzinny na dwoje dzieci w kwocie po 106 zł. miesięcznie, a także zasiłek pielęgnacyjny na syna z powodu krótkowzroczności w kwocie 100zł. miesięcznie. Dzieci uczęszczają do szkoły Podstawowej , dodatkowo finansowo nikt im nie pomaga.

Decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej z dnia 06.08.2012r. (...) M. G. uznany został za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. W związku z bezskutecznością egzekucji alimentacyjnej Gminny Ośrodek Pomocy społecznej w O. wypłaca świadczenie z funduszu alimentacyjnego na rzecz uprawnionej W. T. w kwocie po 400zł. miesięcznie w okresie od 01.10.2012r. do 30.09.2014r. do rąk wierzycielki E. T..

Dowód: zeznania świadka E. T. – k. 31 – 31v.,76

zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 1

decyzja MOPS (...) z dn. 06.08.2012r. – k. 11

zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji z dnia 30.09.2013r. – k. 2

Oskarżony był uprzednio dwukrotnie karany sądownie za czyn z art. 209 § 1 k.k.

Dowód: dane o karalności k. 94

Odpisy wyroków w sprawach VI K 846/07 oraz II K 440/13 – k. 26-28

Oskarżony M. G. urodził się w dniu (...), ma 33 lata. Jest kawalerem, ma dwoje małoletnich dzieci z różnych związków. Posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada zawodu wyuczonego, nigdzie nie pracuje na stałe, nie posiada żadnego majątku, według własnego oświadczenia pracuje dorywczo przy pracach remontowych z wynagrodzeniem ok. 500zł.

Dowód: dane zebrane w trybie art. 213 k.p.k. - k. 53, wyjaśnienia oskarżonego k.48-49,74

Oskarżony M. G. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż wie, że ma obowiązek płacić na swoją małoletnią córkę W., wie że ma zasadzone alimenty w kwocie 400zł. miesięcznie. Wskazał, iż w okresie objętym zarzutem nie miał obiektywnie możliwości płacenia na rzecz córki, ponieważ był bezrobotny, a następnie zatrudnił się w okresie od kwietnia do sierpnia 2013r. i pracował w firmie budowlanej, której danych nie zna, u mężczyzny, którego danych również nie zna. Wskazał, iż pracodawca zalegał

mu z wypłatą i wypłacał zaliczki po 50 zł., a maksymalnie po 100zł. tygodniowo, przez cały okres zarobił nie więcej niż 800zł., potem odszedł z tej firmy. Oskarżony wyjaśnił, iż na własną rękę szukał pracy i wykonywał różne prace dorywcze, np. remonty mieszkań, ale nie były to prace stałe i regularne, przez ten okres zarobił maksymalnie 1500zł. Oskarżony wyjaśnił także, iż w okresie objętym zarzutem nie rejestrował się w Urzędzie Pracy, ponieważ w jego ocenie, urzędy pracy nie tak łatwo znajdują prace i wolał poszukać pracy na własną rękę. Dodatkowo, oskarżony wskazał, iż gdyby miał obiektywną możliwość znalezienia pracy to by ją z pewnością podjął. Oskarżony ma też drugą córkę ze związku z D. N. G. lat 3, wobec której również ma obowiązek alimentacyjny, którego także nie realizuje. Aktualnie oskarżony pozostaje w związku z J. P., która ma dwójkę dzieci, zaś jej były mąż łoży na ich utrzymanie. Podkreślił, iż w okresie objętym zarzutem właściwie mieszkał z matką i to ona bardziej go utrzymywała, gdy nie miał pracy. Wskazał, iż wszystkie zarobione w tym okresie pieniądze wyłożył na własne utrzymanie, odzież, dawał również pieniądze matce na jedzenie. Kwotę ok. 200zł., która miesięcznie mu pozostawała, wydawał na własne potrzeby bieżące. Wyjaśnił, iż nie ma kontaktu z córką W., nie daje jej prezentów, wskazał iż nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego wobec córki, ale nie robił tego celowo, ani złośliwie, ani uporczywie, a wynikało to jedynie z braku pracy, lub pracy o charakterze niestałym z niskimi dochodami. (k. 90-91)

W postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że stara się płacić, od czerwca 2013r. do czerwca 2014r. dokonał 3 lub 4 wpłat. Wskazał, iż w najbliższym czasie zamierza coś wpłacić tytułem alimentów. (k. 75).

Sąd zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie ustaleń stanu faktycznego, Sąd uznał, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego w zakresie inkryminowanego czynu nie budziły żadnych wątpliwości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach w postaci zeznań świadka E. T., częściowo wyjaśnieniach samego oskarżonego, jak i dowodach w postaci dokumentów - w tym informacji uzyskanych z MOPS, czy PUP. Przechodząc do oceny waloru dowodowego wyjaśnień oskarżonego, wskazać należało, iż Sąd odmówił im wiarygodności w tej części, w jakiej nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, uznanym przez Sąd za wiarygodny.

Oskarżony, będąc słuchany w toku tak postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego podał, iż przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie mniej wskazał na niezależną od siebie, obiektywnie istniejącą niemożność dokonywania zasądzonych wpłat alimentacyjnych, wobec braku stałego, wystarczającego dochodu. W ocenie Sądu niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego w zakresie osiągniętych przez niego nikłych dochodów, albowiem są to niczym nie poparte oświadczenia oskarżonego. Sąd stoi na stanowisku, iż to bardzo wygodne ze strony oskarżonego, wobec którego toczą się postępowania egzekucyjne, aby nie wykazywać żadnego dochodu i legalnego zatrudnienia, które mogłoby być przedmiotem egzekucji alimentacyjnej. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest przyjmowanie za prawdziwe ustalenia, aby dorosły 35 letni, zdrowy mężczyzna, pracował za każdym razem u osoby, której danych nie jest w stanie wskazać, za bliżej nieokreślone wynagrodzenie. W ocenie sądu, są to celowo podejmowane przez oskarżonego zabiegi, mające na celu uniknięcie wykazania faktycznie osiąganego dochodu, czy też podjęcia trudu, wykonywania choćby mniej opłacalnej, ale stałej i legalnej pracy zarobkowej. Szczególnie, iż oskarżony nigdy nie był zarejestrowany, jako bezrobotny, nigdy nie podjął próby podjęcia zatrudnienia, które mógł wskazać mu Urząd Pracy, przez to też nie powoła na weryfikację faktycznie osiąganego dochodu. W tej sytuacji, Sąd uznaje wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, stanowiące jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do umniejszenia swojej odpowiedzialności. Co więcej sytuacja, w której znajduje się oskarżony ma miejsce już po raz trzeci, od czasu kiedy Sąd Rejonowy wydał wyrok po raz pierwszy w postawie oskarżonego nic się zmieniło, pomimo iż ma pełną świadomość bezprawności swojego zachowania.

Zeznania świadka E. T. Sąd uznał za w pełni wiarygodne, gdyż były one spontaniczne, przekonujące, składane w trosce o dobro małoletniej córki, a ponadto – w całości - znalazły odzwierciedlenie w innych przeprowadzonych

na okoliczności czynu dowodach, w szczególności dokumentach. W oparciu o ten dowód, Sąd ustalił, iż oskarżony, wbrew ciążącemu na nim zobowiązaniu, w ogóle niełożył na utrzymanie swojej małoletniej córki, co skutkowało niemożnością zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Zaś próba eskulpowania się przez oskarżonego faktem, iż sam nie zarabia zbyt dużo i ledwo starcza mu na podstawowe potrzeby, jest dla Sądu zupełnie niezrozumiała, biorąc pod uwagę okoliczność, iż przez cały okres kiedy oskarżony jest zobowiązany do alimentacji córki od roku 2005 dokonał łącznie dwóch wpłat w roku 2008, dwóch wpłat w roku 2011, oraz wpłaty 50 zł. w dniu 9.12.2014r., wpłaty 200zł. w dniu 08.09.2014r., wpłaty 20 zł. w dniu 24.06.2014r. oraz wpłaty 50 zł. w dniu 29.08.2014r. zapominając zupełnie o tym, że dwunastoletnie dziecko nie ma potrzeb weekendowych cztery raz w roku, ale że potrzebuje środków utrzymania, kształcenia każdego dnia. Zaś dokonywana przez oskarżonego próba przerwania wyłącznie na matkę małoletniej i Skarb Państwa odpowiedzialności za utrzymanie małoletniej W., również nie może znaleźć akceptacji w ocenach Sądu.

Wskazać przy tym należy, iż oskarżony jest stosunkowo młodym człowiekiem (ma 35 lat), nie jest ciężko chory, nie przejawia żadnych dysfunkcji, które uniemożliwiałyby mu zarobkowanie iłożenie na utrzymanie małoletniej córki.

Ponadto, w tej części Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów – w szczególności dokumentów zgromadzonych w aktach komorniczych oraz informacji uzyskanych z MOPS i PUP i od Komornika. Dowodom tym Sąd przydał walor wiarygodności, gdyż były one rzetelne i żadna ze stron ich nie negowała ich znaczenia dowodowego w sprawie.

Okoliczności dotyczące oskarżonego i jego dotychczasowego sposobu życia, Sąd ustalił na podstawie - niekwestionowanych przez strony - danych o karalności i danych zebranych w trybie art. 213 k.p.k.

Uwzględniając zgromadzone w sprawie dowody i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że oskarżony swoimi zachowaniami, polegającymi na tym, że w okresie od czerwca 2013 roku do czerwca 2014 roku, będąc zobowiązanym na podstawie ustawy i wyroku Sadu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 11 października 2005 roku, sygn. akt III RC 413/05, dołożenia rat alimentacyjnych na rzecz małoletniej córki W. G. w kwocie 400 zł. miesięcznie, uporczywie uchylał się od tego obowiązku, przez co naraził córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych podstaw życiowych - wyczerpywał znamiona z przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., Sąd omyłkowo redagując wyrok wyeliminował z opisu czynu miesiąc wrzesień 2014r., który w istocie pozostawał poza zakresem zarzutu oskarżonego.

Jak stanowi przepis art. 209 § 1 k.k., odpowiedzialności karnej podlega ten, kto uporczywie uchyla się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zgodnie zaś uregulowaniem przepisu art. 209 § 3 k.k., jeżeli pokrzywdzonemu przyznano odpowiednie świadczenie rodzinne albo zaliczkę alimentacyjną, ściganie przestępstwa niealimentacji odbywa się z urzędu.

Opisane przestępstwo popełnić może tylko osoba, na której ciąży obowiązek zaspokajania potrzeb życiowych osoby najbliższej lub innej osoby. Źródła tego obowiązku mogą wynikać z ustawy (k.r.o.) oraz z orzeczenia sądowego (na przykład wyroku zasadzającego alimenty na rzecz małoletnich dzieci). Uchylanie się odłożenia na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby polega na niewykonywaniu przez sprawcę ciążącego na nim obowiązku, mimo że istniały po jego stronie możliwości realizacji tego obowiązku. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 19 grudnia 1979 r. (V KRN 297/79, OSNPG 1980, nr 6, poz. 79): „uchylanie się od obowiązkułożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonywania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. „Uporczywie” uchylanie się oznacza długotrwałe postępowanie nacechowane nieustępliwością. W pojęciu uchylania się jest zawarty negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do nałożonego na nią obowiązku, sprawiający, że nie dopełnił on tego obowiązku, mimo że ma możliwości jego wykonania”. Strona podmiotowa przestępstwa polega na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego. Przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem skutkowym. Skutek polega na niemożności zaspokojenia najważniejszych potrzeb życiowych przez osoby pokrzywdzone wskazane w dyspozycji przepisu.

W świetle okoliczności sprawy bezspornym było, że oskarżony nie łożył na utrzymanie swojej małoletniej córki, mimo że w ocenie Sądu miał taką obiektywną możliwość. W ocenie Sądu, fakt iż oskarżony nie podejmował żadnego zatrudnienia, pomimo braku obiektywnych przeszkód w tym zakresie świadczy właśnie o złej woli oskarżonego. Nadto, stwierdzić należy, iż nie jest możliwe, aby oskarżony mógł utrzymywać również sam siebie nie zarabując niemal w ogóle, bowiem jest to sprzeczne z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego. Działaniu oskarżonego, który nie podejmował realnego zatrudnienia, czy choćby nie rejestrował się jako osoba bezrobotna czy poszukująca pracy, towarzyszyła umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Tym bardziej, iż na oskarżonym ciążył dodatkowo obowiązek probacyjny nałożony dwukrotnie przez Sąd karny, który orzekał wobec oskarżonego za przestępstwa podobne. Przyjając zatem należało, że oskarżony nie dopełniał ciężącego na nim obowiązku ze złej woli. We wskazanym okresie oskarżony w żaden sposób nie interesował się dzieckiem. Stan ten utrzymywał się przez długi okres – 1 roku. Jednocześnie, zachowanie oskarżonego skutkowało niemożnością zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych pokrzywdzonej. Sytuacja, w jakiej znalazła się w tamtym okresie matka małoletniej W. była bardzo ciężka. Jedynym ich źródłem utrzymania było wynagrodzenie jej męża.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 209 § 1 k.k. karę 4 miesięcy.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 53 k.k., bacząc by rozmiar kary był adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz czynił zadość wymogom w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze przede wszystkim to, iż okres czasu, w którym oskarżony uchylał się od alimentacji córki był długi. Ponadto, Sąd przyjął jako okoliczność obciążającą oskarżonego fakt, iż niealimentowanie przez niego córki doprowadziło jej matkę do konieczności samodzielnego jej wychowywania, tak w zakresie jej finansowego utrzymania, jak też osobistej opieki nad dzieckiem. W ocenie Sądu, okolicznością obciążającą jest też fakt, iż bez znaczenia okazały się dla oskarżonego wcześniejsze dwa wyroki probacyjne Sądu Rejonowego w Oleśnicy, zaś wszystkie obietnice oskarżonego, iż będzie płacił alimenty były bez pokrycia. Oskarżony pozostawał w zupełnej bezkarności swoich zachowań, oceniając iż w istocie nic złego się dzieje, a jedynym usprawiedliwieniem jego zachowań jest twierdzenie, że nie ma dostatecznych środków finansowych. Mimo, iż jest młodym, zdrowym człowiekiem, który posiada możliwości zarobkowania, a tym samym łożenia na utrzymanie swojego dziecka.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił między innymi postać zamiaru sprawcy, który działając w zamiarze bezpośrednim, a więc rozpoznając możliwość realizacji znamion przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., chciał je popełnić.

Poza tym, przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze znaczną społeczną szkodliwość zarzucanego oskarżonemu czynu, który godzi w porządek prawny, będąc jednocześnie wyrazem wgardliwej postawy wobec prawa, jak i społecznego poczucia sprawiedliwości.

Z tych też przyczyn – biorąc pod uwagę, (co wynika z załączonej do akt karty karnej), że skrajne lekceważenie porządku prawnego nie jest oskarżonemu obce – Sąd uznał, że orzeczona kara winna być surowa i efektywnie wychowawcza, jakkolwiek oczywiście współmierna do stopnia zawinienia. Wyroki które zapadały wobec niego do tej pory nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, w ocenie Sądu, koniecznym jest uświadomienie mu konsekwencji takiego bezprawnego działania, bowiem pozostawanie oskarżonego w poczuciu bezkarności prowadziło będzie do eskalowania takich jego zachowań, skoro realnie nie niosą one dla niego żadnych negatywnych konsekwencji.

Dlatego też Sąd wymierzając oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, stoi na stanowisku, iż powyższa kara nie jest nazbyt represyjna, przeciwnie spełni cele wychowawcze, polegające na kształtowaniu u oskarżonego właściwej postawy wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle, a także umocni u oskarżonego postawę poszanowania porządku prawnego, której aktualnie zupełnie nie przejawia. Cel zapobiegawczy orzeczonej kary zrealizuje się w odstraszeniu oskarżonego od powrotu na drogę przestępstwa.

Kierując się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary Sąd ocenił także warunki osobiste sprawcy, rozważając przy tym stopień rozwoju psychospołecznego oskarżonego, jego warunki rodzinne, materialne i stan zdrowia. Sąd przeanalizował więc postawę oskarżonego, a także charakter wcześniej wymierzonej mu kary i stwierdził, że z postępowania oskarżonego wywieść można, iż kary z elementem probacji nie powstrzymały go od ponownego wejścia na drogę bezprawia, a tym samym nie ukształtowały właściwej jego postawy. Okoliczności czynu i dotychczasowy sposób życia stanowią przesłankę negatywną w wysunięciu pozytywnej prognozy kryminologicznej, która pozwoliłaby na warunkowe zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Konkludując, stwierdzić należy, że w ocenie Sądu tylko kara bezwzględna będzie dostatecznie wychowawcza, a oskarżony w pełni odczuwając jej dolegliwość będzie się w przyszłości zastanawiał nim ponownie naruszy prawo, a tym samym zostaną osiągnięte cele w zakresie prewencji szczególnej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty. Orzeczenie o kosztach uzasadniają powołane przepisy oraz ocena możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego, a przede wszystkim okoliczność, iż aktualnie oskarżony nie ma stałej pracy.